

רע"פ 3138/24 - דוד שגב נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 3138/24

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

המבקש: דוד שגב

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 7.2.2024 בעפ"ת 37540-07-23 אשר ניתן על ידי כבוד השופט א' סטולר

בשם המבקש: עו"ד דוד גולן

החלטה

1. בקשה למתן רשות לערער על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כבוד השופט א' סטולר) בעפ"ת 37540-07-23 מיום 07.02.2024, בגדרו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה מחוז מרכז (כבוד השופט א' בועז) בתת"ע 1114-11-22 מיום 24.05.2023 ומיום 20.06.2023, בהתאמה.

תמצית העובדות הצריכות לעניין

2. ביום 06.10.2021, הורשע המבקש במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום שייחס לו נהיגה בזמן פסילה. בו ביום גזר עונשו של המבקש והוא נפסל מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה למשך שנתיים במצטבר לכל פסילה אחרת בגין ביצוע העבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה בעת שרישיון הנהיגה פקע מזה למעלה משנתיים, ונהיגה ברכב ללא ביטוח; בתוך כך הובהר כי "הפסילה לא תחול בתחום מוסך 'אידיאל' ברחוב העמל 10, אזור תעשייה רעננה, וניתנה אזהרה לפיה כל יציאה מהמוסך ברכב נהוג על ידי המבקש, אסורה" (פ"ל 9658-08-21 (להלן: תיק המקור)).

ואולם, חרף גזר הדין האמור ואלו שקדמו לו, המבקש נתפס כשהוא נוהג בצומת התעשייה והעמל ברעננה בתאריך 15.08.2022, וברחוב התע"ש בכפר-סבא בתאריך 10.05.2023, ולפיכך הוגשו נגדו כתבי אישום המייחסים לו עבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה כאשר רישיון הנהיגה פקע מזה למעלה משנתיים, שימוש בטלפון בעת שהרכב נע שלא באמצעות דיבורית, ונהיגה ברכב ללא ביטוח (תת"ע 1114-11-22 ו-פ"ל 5209-05-23, בהתאמה). לבקשתו בוצע צירוף של כתב אישום אחד למשנהו, ובהתאם להודאתו במסגרת הסדר טיעון המבקש הורשע במיוחס לו בכתבי האישום.

3. ביום 05.06.2023 נשמעו הטיעונים לעניין העונש, וביום 20.06.2023 גזר בית משפט השלום לתעבורה את דינו של המבקש באופן מנומק. בית המשפט נתן דעתו למדיניות הענישה המתאימה ואף לחומרת העבירה של נהיגה בזמן פסילה, שמע את טיעוני הצדדים לעונש, נדרש לעברו התעבורתי של המבקש אשר כולל 44 הרשעות קודמות, ואף נדרש לנסיבותיו האישיות, הרפואיות, והמשפחתיות.

בהתחשב בכל אלו, נגזר על המבקש עונש מאסר בפועל לתקופה של 9 חודשים; מאסר על תנאי לתקופה בת 10 חודשים, למשך 3 שנים בל יעבור עבירה של נהיגה ללא רישיון תקף מעל 24 חודשים או נהיגה בזמן פסילה מיום שחרורו מבית הסוהר; פסילה בפועל מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 10 שנים; הפעלת התחייבות בסך של 10,000 ש"ח; וקנס כספי.

4. למען שלמות התמונה יוער, כי ביום 25.06.2023, ימים ספורים לאחר מתן גזר הדין, הודיע המבקש על החלפת ייצוג והגיש לבית משפט השלום בקשה לחזרה מהודייתו ולביטול הרשעתו, וכן לקיום דיון במעמד הצדדים. הבקשה נסובה על הטענה לפיה האזור בו נתפס המבקש נוהג ביום 15.08.2022 הוחרג מעונש הפסילה שהוטל עליו במסגרת תיק המקור. ביום 26.06.2023 דחה בית משפט השלום את בקשת המבקש בקבעו כי "ההודאה בשני כתבי האישום ניתנה במעמד הצדדים ובנוכחות סנגורו שייצגו בכל ההליך המשפטי".

5. המבקש לא השלים עם פסק דינו של בית משפט השלום, וערער לבית המשפט המחוזי. הערעור נסוב, בעיקרו, על הטענה בדבר חזרה מההודיה והשגגה שנפלה בידי סנגורו הקודם של המבקש, ובתוך כך גם הועלתה הטענה על אודות הצורך בקיום דיון במעמד הצדדים במסגרת דיון בבקשה לחזרה מהודיה. בית המשפט המחוזי הבהיר בפסק דינו כי האזור שהוחרג במסגרת תיק המקור הוא מוסך אידיאל ברחוב העמל 10, והמבקש נתפס למעשה נוהג בפסילה בצומת של רחוב העמל ברחוב התעשייה, על-כן הוא נהג בפסילה. אי לכך, ובהינתן שבקשתו לחזור בו מהודייתו הוגשה בשלב מאוחר, בית המשפט קמא דחה את הערעור על הכרעת הדין. מעבר לכך, בית משפט קמא לא מצא טעם להתערב בעונש שהוטל על המבקש. לבסוף ובהסכמת הצדדים, ניתנה החלטה על עיכוב ביצוע עונש המבקש עד ליום 01.05.2024.

6. מכאן הבקשה שלפניי, בגדרה המבקש מלין, בצורה לקונית, על כך שלא ניתן לו לחזור בו מהודייתו, בתוך כך שוב נטען כי היה על בית משפט השלום לדון בבקשה במעמד הצדדים, ולא לדחותה על בסיס הכתובים בלבד. כן נטען, כי הן בית משפט השלום, הן בית המשפט המחוזי נדרשו להפנות את המבקש לתסקיר שירות מבחן בטרם גזירת דינו נוכח מצבו הרפואי. לטענתו, מצבו הרפואי לא נלקח בחשבון ונגזר עליו עונש "לא מידתי כלל ועיקר".

דיון והכרעה

7. הלכה היא עמנו כי רשות ערעור ב'גלגול שלישי' תינתן אך ורק במקרים חריגים בהם הבקשה מעוררת שאלה משפטיות עקרוניות החורגת מעניינם של הצדדים או כאשר מתעורר חשש לעיוות דין או אי צדק חמור (ראו, מני רבים: רע"פ 72/24 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (16.04.2024)). **לאחר עיון מצאתי כי הבקשה שלפניי לא באה בקהל אותם מקרים חריגים; ואפרט.**

8. תחילה, אדרש לטענה בדבר התסקיר. כאמור, המבקש מלין על כך שלא נתבקש בעניינו תסקיר שירות מבחן במסגרת הערכאות דלמטה, אך, כידוע, אין חובה כי יערך תסקיר שירות מבחן טרם הטלת עונש מאסר, לנאשם שמלאו לו 21 שנים (ראו: אכרזת דרכי ענישה (תסקיר של קצין מבחן), התשכ"ד-1964; ע"פ 2031/23 בסטי נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (28.02.2024)). מכך יוצא, כי ההחלטה בנידון דידן הייתה מסורה לשיקול דעתו של בית המשפט, ולא מצאתי עילה להתערב בשיקול דעתו בהקשר זה בגלגול שלישי.

9. עתה, אדרש לטענות בדבר העונש שהושת על המבקש. בעניין זה נקבע לא אחת כי השגה על חומרת העונש אינה מקימה, כשלעצמה, עילה למתן רשות לערער, אלא במקרים חריגים בהם הוכח כי העונש שהושת חורג באופן משמעותי ממדיניות הענישה המקובלת (ראו בנדון: רע"פ 1378/24 מחאג'נה נ' הוועדה לתכנון ולבנייה מחוז חיפה, פסקה 10 (21.03.2024)). בבקשה שלפניי לא הצליח המבקש לבסס טיעון בדבר חריגה כאמור. יוער, כי מעיון בגזר דינו עולה גם עולה כי בית משפט השלום היה ער לנסיבותיו האישיות, המשפחתיות ובייחוד אלה הרפואיות; אך לצד אלו הוא היה ער גם לעברו התעבורתי המכביד. בניגוד לנטען על-ידי המבקש. על כן לא ראיתי ליתן רשות ערעור גם בהקשר זה.

10. טרם חתימה, אתייחס לטענות שעניין בקשתו לחזור בו מהודייתו, ולהיעדר קיום דיון במעמד הצדדים. כידוע, ערכאת ערעור תתיר חזרה מהודיה שניתנה במסגרת הסדר טיעון, לאחר גזר דין, רק במקרים חריגים ונדירים ומטעמים מיוחדים - בין היתר כאשר קיים חשש ממשי כי הודיית הנאשם ניתנה בניגוד לרצונו החופשי, והטעמים לכך ברורים (ראו: ע"פ 5561/03 מדינת ישראל נ' פלוני פ"ד נח(4) 145, 152 (2004)). טענות המבקש לפיהן הוא נהג באזור שהוחרג מעונש הפסילה בתיק המקור קיבלה התייחסות ממצה ועניינית על-ידי בית המשפט המחוזי, ואינה, כשלעצמה, מקימה עילה להתיר למבקש לחזור בו מהודייתו.

אשר לטענת המבקש כי היה על בית משפט השלום לקיים דיון במעמד הצדדים טרם מתן ההחלטה בבקשה לחזרה מהודיה. אכן, סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 קובע כי "באין הוראה אחרת בחוק זה, לא יידון אדם בפלילים אלא בפניו". ברם, אפילו אם אקבע, לצורך הדיון בלבד, כי נפל פגם בכך שבית משפט השלום, שקם מכיסאו, לא קיים דיון במעמד הצדדים טרם הכריע בבקשה שהונחה בפניו, פגם זה נרפא, במקרה דנן, שעה שדיון כאמור התקיים לפני בית המשפט שלערעור ביום 07.02.2024. או אז ניתנה למבקש, באמצעות בא-כוחו החדש, הזדמנות להשמיע את טענותיו והסתייגויותיו בנדון (ראו והשוו: רע"פ 3638/12 ווקנין נ' מדינת ישראל, פסקה 06.06.2012); רע"פ 523/13 דזנשילי נ' מדינת ישראל, פסקה 39 (25.08.2015)). משאלו הם פני הדברים, אין בטענתו זו של המבקש כדי להשפיע על תוצאות הבקשה לפניי.

11. נוכח האמור לעיל, לא מצאתי ליתן רשות ערעור והבקשה נדחית בזאת.

ניתנה היום, י' בניסן התשפ"ד (18.4.2024).

ש ו פ ט